

LENGYEL BALÁZS
ÓPERENCIÁN INNEN
ÓPERENCIÁN TUL

▲▲OLNÁR JACQUELINE ILLUSZTRÁCIÓIVAL ▲▲

LENGYEL BALÁZS
ÓPERENCIÁN INNEN
ÓPERENCIÁN TUL

MOLNÁR JACQUELINE ILLUSZTRÁCIÓIVAL

**MESÉK AZ ÓPERENCIÁS
TENGEREN INNEN**

AZ ARANYHÖRCSÖG

Mama fogta a kezemet, úgy mentünk lefelé a lépcsőn. Mama mindig fogja a kezemet útközben. Iskolába menet, vagy ha bárhova sietünk, még húz is. Ilyenkor kicsit ráhagyatkozom, s ő kétpercenként rám szól:

– Dani, ne húzasd magad! – És továbbra is húz.

De a lépcsőn lefelé nem tud húzni. Ki is szabadítottam a kezemet, mert az aranyhörcsög megmozdult. Éreztem, ahogy útnak indul a derekam körül. A kisingen keresztül is csiklandoztak az apró karmai.

Magdiék magasan laknak, a hatodikon. Hosszan keringőztünk hát a lépcsőn lefelé. Puhán rátettem a kezemet kívülről az aranyhörcsögre, hogy legalább ő hagyjon fel a csiklandós keringőzéssel. Mármint a derekam körül. Egy helyben maradt, de döfködte a tenyeremet az orrával.

Felsandítottam a mamára. A lépcsőfokra figyelt, nem vett észre semmit.

Jobb, ha nem tud róla, ebben biztos voltam.

Magdinak születésnapja volt, és majd' a fél osztályt meghívta. Mindnyájunknak géppel írt meghívót adott át még a múlt héten. Méghozzá borítékban. A borítékon rajta volt a nevem, meg az otthoni címünk is.

Amikor apa kézbe vette, elnevette magát, és azt mondta:

– De előkelőek vagytok! Még az is rajta van a meghívón, hogy a születésnap hánytól hányig tart. Úgy, mint külföldön. Jól megy ezeknek a mai gyerekeknek.

Mire anya kicsit türelmetlen hangon szólt át a konyhából:

– Értsd meg azzal a nagy eszeddel, hogy ez nekünk szól. Hánykor kell a gyereket odavinni, hányra kell érte menni.

– Vagy úgy – komorodott el apa.

Magdi szülei azért nagy születésnapot tartottak. Finom csokoládétorta volt, meg utána fagylalt is. Magdi anyukája maga csinálta. A tortán fehér cukorból ez állt: „Éljen Magdi!” – és nyolc gyertya volt rajta. A nyolc gyertyát meg lehetett gyújtani, ezt az önző Magdi maga csinálta (ott állt mellette az anyukája is), de elfújni már mi fújhattuk el. Fújtuk is hosszasan, libegett a láng ide-oda, amíg nagy erőlködve összevissza fújtuk, és aztán szép kéken füstölgött a nyolc kanóc. Csuda jó volt.

Mondta is Magdi anyukája:

– No, ideje ablakot nyitni!

De akkor Magdi felsikoltott:

– Azt nem lehet! Huzatot kap, megfázik az aranyhörcsög! – Odaugrott védelmezve az ablak melletti kalitkához, és mint-

ha egy kicsi babához szólna, úgy selypegte: – Te szegény, szegény, veled senki sem törődik!

De a kedveskedésnek az aranyhörcsög nem örült, nagy bizalmatlanul a kalitka túlsó végébe húzódott. Magdi anyukája közben rést nyitott az ablakon, s a kalitkát fogta, kivitte.

– Nyugodtabb neki most odakint a konyhában – mondta az ajtóból.

Még nem mondtam eddig: a legizgalmasabb, a legklasszabb születésnapi ajándék ez az aranyhörcsög volt. Magdi az igazi apukájától kapta, aki helyett most másik van. Aranybarna, eleven, selyempuha, csuda kedves jószág volt ez a kis hörcsög, olyasféle, mint egy egér, de nagyobb és szebb. És nem félt. Csak Magditól, mert amikor ő nekünk mutogatta, túl hirtelen, túl erőszakosan kapta a markába.

Mondtam is neki:

– Fogd puhábban. Nem úgy kell.

Mire ő rám öltötte a nyelvét.

– Mi közöd hozzá!

Mi, gyerekek is rengeteg játékot hoztunk, mert azt úgy illik. A mamám odahaza, még indulás előtt, azt mondta:

– Nem kaptam Matchboxot, vettem egy kisipari utánzatot százhusz forintért.

– Ejha! – mondta apa, és csóváltgatta megint a fejét.

– Nézd, apa – álltam elé –, neked valódi gőzmozdonyod volt, magad mondtad.

Elmosolyodott. Rögtön láttam, azon mosolyog, hogy ugyanazzal a kézmozdulattal magyarázok, amivel ő szokott.

– Ez igaz – felelte –, de én három évig vágytam rá, és vagy jó harminc éve egyfolytában szégyellem, mert édesanyám

azt mondta, amikor megkaptam végre, hogy kierőszakoltam, pedig nagyon drága volt.

– De mégis volt! – szögeztem le.

– Jó. Hagyjuk. – Legyintett. Nem szóltam semmit sem.

Apával gyakran végződnek ilyen furcsán a beszélgetéseink. Mama más. Ő nem vonul vissza, kiadja a mérgét.

Véget ért a lépcső, kiléptünk a kapun. Mama megint nyúlt a kezem után. El kellett engednem az aranyhörcsögöt.

– No, Danikám, jól mulattál? – kérdezte.

Az aranyhörcsög túlfelől, a bordáim mellett lassan megindult fölfelé az ingem és a melegítőfelsőm között. Felnéztem a mamára, és félni kezdtem tőle, de nagyon.

Úgy történt ugyanis, hogy amikor mama értem jött, és én már a gyerekektől elbúcsúztam, hogy induljunk, anya megállt a Magdi anyukájával az ajtóban.

– Tudod, drágám, a fagylaltot úgy csináltam – hallottam a fejem fölött a Magdi anyukáját. Míg ott toporogtam mellettük, gondoltam, elbúcsúzhatnak én az aranyhörcsögtől is. Lesz rá időm bőven. A konyhaajtó nyitva volt, bementem, s odaálltam a kalitkája elé. Közelebb jött, s felém szimatolt. Olyan édes pofája volt, s úgy fintorgott a hosszú bajuszkájával, hogy meg kellett fognom. Kinyitottam a kalitkaajtót, és benyúltam. Én imádom az állatokat. És mindet megfogom. Még a meztelen csigát is, amire mindenki azt mondja: pfuj!

Az aranyhörcsög, amikor benyúltam, odajött az ujjamhoz. Egy mozdulat, és máris a kezemben volt. Emeltem a vállam felé, hogy odategyem.

Amikor kintről a mama hangja:

– Dani, gyere már! Meddig várjak rád?!

Nem gondoltam én semmire. Még arra sem, hogy nekem miért nincs aranyhörcsögöm. Meg hogy nekem miért nem lehet macskám, kutyám, madaram, teknősöm. A vállam helyett becsúsztattam a kezem a melegítőfelső cipzárja mögé, s ott szétnyitottam a markomat. A kis állat lehuppant odabent a derekamig. Ott megfogta a gumi. Egy mozdulattal betúrtem a melegítő alját a nadrágomba, egy másikkal felhúztam a cipzárát a nyakamig. S máris ott álltam a mama mellett. Így indultunk el.

Az aranyhörcsög most ért éppen a hónom aljáig. És csiklandozott, hű, de csiklandozott! Ahogy az utcán kéz a kézben siettünk, szerencsére a mamámtól távolabb eső hónom alját választotta. De ott aztán irtó nagy bozsgásban volt. A kising kivágásán túl már nem tudott megkapaszkodni, de ahogyan a karom jobbra-balra mozdult, nekirugaszkodva kaparászta a bőrömet.

Izegtem-mozogtam, húztam-vontam a vállamat, de megálltam kacagás nélkül.

– Te Dani, mit fintorogsz? Mi ütött beléd? – kérdezte egyszerre a mamám. S aztán a szigorú hangján, de már rám se nézve: – Megint húzatod magad. Tudod, hogy sietnünk kell.

Megrémültem, mert eszembe jutott, hogy ha a kising vállpántját megleli, azon már fel tud kapaszkodni, s még kibújik a nyakamnál. S akkor mi lesz? Jól kiléptem hát én is, és egykettőre hazaértünk.

Az úton már kigondoltam: van egy nagy cipősdobozom, abba teszem. A dobozt nemrég mentettem meg a szemétből. Mama mindent kidob, lett volna szíve ezt a remek dobozt is kidobni.

Otthon nyomban becsúsztam a szobámba, a kiszoba nemrég lett az enyém, mert a mama nem bírta a „kacatjaimat”. Elő a dobozt, s egy mozdulattal bele az aranyhörcsögöt. Éppen a lélegzőlyukakat fúrtam a doboztetőn a mama féltett kisollójával („Megértetted? Ahhoz nem nyúlhat senki!”), mert dél-életről – még szerencsére – ott maradt az asztalomon, amikor utolért a hangja:

– Kézmosás! Dani, hallod? Kézmosás!

Feltettem a polcra a dobozt, s álmos hangon kiszóltam:

– Jövök már!

Mama ott volt a konyhában, már elég idegesen.

– Egy-kettő, egyél, s lefekvés. Tudod, hogy jön a televízió, s azt már apáddal nyugodtan – ezt a szót megnyomta – akarom megnézni.

Mondtam, hogy nem kérek enni, mert mielőbb egyedül akartam maradni az aranyhörcsöggel.

– Aha, a torta, a fagyalt... – felelte a mamám. – Akkor fürdőszoba, lefekvés. Gyerünk! Ne tollászkodj! – S már húzott is magával.

Még soha ilyen gyorsan le nem feküdtem. Máskor a ruhát mama húzkodja le rólam, ő bújtat a pizsamába, közben én játszom, hogy megakad, meg mellé is bújok. Elviháncolunk így elég hosszasan. De most ledobtam, belebújtam. Mama csak nézte. Én meg füleltem, hogy jön-e mocorgás a dobozból. Nem jött.

– Tudsz te, Danikám, ha akarsz – mondta a mamám. Felém hajolt, le a párnára, s megcsókolt.

Visszacsókoltam. De valahogy nem olyan esti csók volt ez, mint máskor.

A keze a villanykapcsolón volt, amikor odabent megszólalt a telefon.

– Az ördög vigye el! – csattant fel mama. S az ajtóból kiabált be apának: – Nem vagyok itt senkinek! Senkinek!

Rám csukta az ajtót. A telefont apa vette fel persze. Erősen figyeltem, de nem hallottam, mit mond. Mamának minden szava behallatszik hozzám, de apáé nem. Csak ha felemeli a hangját, de ő nem szokta felemelni.

Ennyit hallottam: „...Micsoda? – Aztán meg ezt: – Nem, nem, szó sincs róla... – Végül: – ... mondom, elbújhatott...”

Reggel korán ébredtem. Hallottam apát, ahogy egyedül matat a konyhában, reggelizik, majd behúzza az előszobaajtót.

Csak erre vártam. Anya hétfőn délre megy, nem kel fel hajnalban, csak velem együtt. Az aranyhörcsög már ide-oda járt a dobozban. Hát persze: éhes.

Csendben kisurrantam a konyhába, a hűtőszekrény aljában találtam sárgarépat, s elővettem a reszelőt, hogy megreszeljem.

De jaj, a harmadik húzásnál a reszelő a körmömet s az ujjam hegyét is elkapta. Jócskán fájt, s a vérem is kibuggyant, amint magam elé tartva a horzsolást nézegettem.

A mamám akkor már ott állt mellettem. De a vérző ujjamra oda sem nézett, pedig máskor, ha megvágom vagy megsértem magam, nem győz ajnározni, behinti, kötözi a sebet. Benyitott egyenesen a szobámba. Ott volt az ágyamon a doboz, az árulkodó lélegzőnyílásokkal.

– Te Dani – sikította –, ez az állat hogy kerül ide? Kisül a szemem!

Jobb, ha nem mondom el, hogyan folytatta. Mert mama ideges. Apával tréfásan úgy mondjuk: mama „idegrohamos”. Ha ő

elkezd, hogy jaj de ideges vagyok, akkor még apa sem mer el-
lenkezni vele. Igaz, utána aztán, ha már túl van rajta, odajön hozzám, megölel, és azt mondja: „Ha én ordítok, veszekszem is veled, mégis te vagy az én legfontosabb emberem. A leges-
legfontosabb!”

De most nem mondta. Egy szóval sem. Pedig alapos rohama volt. És egyre-másra előjött benne:

– Hát ezt hogy képzeld? Csak úgy elveszed, ami a másé?! Te tolvaj!

Elég az hozzá, gyors reggeli után már indultunk is Magdiék-hoz. Én a dobozzal. Mama mellettem, de nem nyúlt a kezemért, jobb is volt így. Már a doboz miatt is.

Éppen délutános hetünk volt az iskolában. Magdinak otthon kellett lennie. Mamám a házkapuban megállt, s azt mondta:

– Menj föl, kérj bocsánatot, intézd el. Elég szégyen ez nekem ügyis!

Kemény volt, parancsoló. Mennem kellett.

Odafönt Magdi kirohant a csöngetésre, ott állt az anyukája mellett.

– Ezt neked hoztam – léptem hozzá, s nyújtottam a dobozt.

– Ez mi? – így Magdi.

– Az aranyhörcsögöd!

– Micsoda? Az én aranyhörcsögöm? Ne hülyéskedj! Az bent van a kalitkájában. – Befelé húzott a konyhába, s csakugyan ott ugrált a kalitkában a tegnapi helyén az aranyhörcsög.

– De nézd – nyitottam fel a dobozt, s kaptam kézbe a szegény kis állatot –, ez a tiéd.

– Á, dehogy – vette át tőlem Magdi –, ez másik, a magamét megismerem. Ez kicsit sötétebb is az enyémnél.

– De...

– Tedd csak be, Magdi – szólt közbe hirtelen az anyukája –, azt is a kalitba. Ha Dani neked hozta, neked adja, akkor a tiéd.

Odabent a két aranyhörcsög nyomban kergetőzni kezdett egymással.

– Jaj, de édesek így együtt, jaj, de édesek! – sikította Magdi, és ott tapsikolt, ugrált a kalitka előtt.

– Tudod, kisfiam – húzott engem kicsit arrébb Magdi anyukája –, tegnap este ez a mi kis aranyhörcsögünk eltűnt. Magdi a fél éjszakát végigzokogta miatta. Szép kis születésnapja volt. De ma reggel aztán a férjem, Magdi új apukája, megtalálta mégis a szekrény mögött elbújva. Előbb lement ide a környékre – mondta jelentőségteljesen, és a vállamat megszorítva még messzebb húzott Magditól –, csak ide nem messze, az állatkereskedésbe ugye, és közben eszébe jutott, hogy hol keresse. Ott aztán meg is találta. Magdi valamelyik barátja, nem olyan kedves, jó fiú, mint te, kinyitotta a kalitka ajtaját, azért szökhett ki. Érted, ugye?

Buzgón bólogattam, hogy értem.

– No, de ha te ezt a másik hörcsögöt – folytatta most már hangosan, hogy Magdi is hallja – csakugyan a kislányomnak szántad, akkor elfogadjuk és megköszönjük. Az anyukádnak is, igazán szép tőletek. Jobb lesz ezeknek is, kettesben. Te pedig eljöhetsz játszani velük, amikor csak akarsz. – S indított az ajtó felé.

– Csókolom – mondtam –, szia, Magdi.

– Szia, Dani! – kiáltotta Magdi, még egyre a kalitka előtt. – Aztán gyere!

De a lépcsőn lefelé bandukolva azt az egyet már tudtam, nem

megyek én, dehogymegyek játszani az aranyhörcsögökkel. Azt Magdi lesheti.

Hazafelé megint kéz a kézben mentünk a mamával.

– Danikám – szólt rám kis idő múlva –, legalább ne húzasd magad annyira. Jó? – De már a szokott, kedves hangján mondta.

